

at det gælder netop om at faa Prisniveauet ned for at tilvejebringe Orden i vore økonomiske Forhold.

Det Lovforslag, som er forelagt af mit Parti, gaar ud paa at forlænge den nugældende Boliglov til den 1. Maj 1927. Det kan naturligvis diskuteres, hvorvidt det efter Omstændighederne maatte anses for mere formaalstjenligt at foreslaa Forlængelse blot for eet Aar; men det Forslag, vi har stillet, er saa let overskueligt, at jeg ikke kan skønne, at der kan være nogen som helst Vanskeligheder ved at gennemføre det hurtigt. Naar vi har foreslaaet at forlænge den nugældende Boliglov til 1. Maj 1927, er Hovedgrunden den, at en Forlængelse blot for eet Aar ikke skaber den Tryghed i Hjemmene, som er fornøden. Netop det, at Lejerne ved, at nu er det paa Hældningen med den Tilstand, der skulde beskytte dem, skaber en Utryghed, som igen bevirker, at de saa overordentlig let gaar med til de saakaldte „frivillige“ Overenskomster, selv om de finder dem fuldkommen urimelige og ikke vilde gaa med, hvis Forholdet ikke var det, at de ansaa sig simpelt hen for nødt til det.

En anden Grund til, at vi har valgt at foreslaa en Forlængelse indtil 1. Maj 1927, er den, at saa vilde der være Tid og Lejlighed til at udarbejde Forslag om en varig Huslejelovgivning. Det ærede Medlem Hr. Simonsen har været nærmere inde paa dette Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at efter vor Mening vil det være nødvendigt at tilvejebringe en Ordning, der sikrer imod, at man paa dette saa overordentlig vigtig Omraade gaar fra Krise til Krise. Jeg har tidligere under Forhandlingerne i dette høje Ting haft Lejlighed til at fremhæve, at man ikke behøver at gaa saa overordentlig langt tilbage i Tiden for at se, at Forholdet var det, at det, om jeg saa maa sige, var Lejeren, der havde Magten, saaledes at det var umuligt at opnaa en Leje, som svarede til Udgiften af Huse, der var bygget solidt og godt, og hvor derfor den ene Tvangsauktion over saadanne Ejendomme fulgte efter den anden. Nu er Forholdet det modsatte, nu er det Grundejerne, der har Magten, den absolutte Magt, og som kan fremtvinge, omtrent hvilken Leje de vil. Bortset fra Aagerbestemmelsen er der, som jeg sagde før, overhovedet ingen anden Grænse for, hvad de kan kræve i Leje, end hvad de skønner, det er muligt at faa i Leje. Saadanne Forhold, hvor Krise vil følge efter Krise, forekommer det mig, at det i et moderne Samfund er fuldkommen

uforsvarligt at opretholde. De vil i lige Grad være til Skade for Ejer som for Lejer. Det vil derfor være nødvendigt, hvis man skal skabe den Sikkerhed for Hjemmene, som de har Krav paa, at skride til en varig Lovgivning paa dette Omraade.

Der er en Bestemmelse i Forslaget, som jeg gerne specielt vil henlede Opmærksomheden paa; det er Bestemmelsen om Adgangen til at genindføre Nævnene. Naar man i en Kommune har ladet Nævnene bortfalde, fordi man skønnede, at det kunde gaa an, idet man mente, at Bolignøden i det væsentlige var overstaaet, og det saa viser sig, at man har taget fuldstændig fejl, saa er der ikke Spor af Retfærdighedssans i dette, at man fra Lovgivningsmagts Side skal sige: Nej, Bordet fanger; selv om I er kommet til den Overbevisning, at I har gjort noget galt ved at opheve Nævnene, fordi Bolignøden endnu vedvarer og endda er større, end den tidligere har været, saa skal I dog straffes med, at de ikke kan indføres igen; det maa blive, som det nu en Gang er; Bordet fanger. Jeg synes ikke, at det er et Ræsonnement, man overhovedet kan opstille fra Lovgivningsmagts Side.

Vort Forslag gaar endvidere ud paa at opheve den nugældende Huslejelovs § 3, der handler om de saakaldte „frivillige“ Overenskomster. Jeg tror, det er ganske uforholdt at komme ind paa dem her. Jeg har ved tidligere Lejligheder fremhævet og skal blot gentage her, at disse frivillige Overenskomster har intet som helst andet med Frivillighed at gøre, end at de har Navnet. Naar Forholdet er det, at to Partier staar overfor hinanden paa en saadan Maade, at den ene har Magten i sin Haand, og den anden er nødt til at føje sig efter den andens Paabud, synes jeg, at det at kalde en Overenskomst af den Art en frivillig Overenskomst er et Misbrug af dette Navn, et meget stærkt Misbrug.

Jeg skal derefter blot pege paa endnu en Enkelthed i Forslaget vedrørende Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 4, 7de Stykke, hvorefter Kontrakter om Udlejning af Lejlighed eller Forretningslokaler til Personer, der har eller sidst har haft Bopæl udenfor den paagældende Kommune, skal forelægges Nævnet. Bestemmelsen herom foreslaar vi udvidet til ogsaa at gælde for de Lokaler, som man paa anden Maade end gennem Lejemaal kommer i Besiddelse af. Det er jo ikke usædvanligt, at man i den sidste Tid ser Annoncer, hvori det hedder f. Eks.: En Villa er til Salg med Indflyt-